

som det var. Vær derfor saa god at erlægge en Bøde eller bevis, at Du ikke har vidst det. Vi have nu hørt saamange Gange, at Dine Kreaturer ere komne ind paa den anden Mand's Mark; det er slet hvert Dieblif, og det kan sølgelig ikke nytte, at Du kommer med Din Undskyldning." Det er aabenbart, at en saadan Undskyldning fra en mindre velsindet Nabos Side som den, jeg nys nævnte, dog ikke bør kunne medføre, at Domstolene maa sige: „Ja, der er ikke ført Bevis for, at Dvertrædelsen er slet forsættelig, thi det kan ikke bevises, at Manden vidste, at Løivet var saa langt, og vi kunne derfor ikke afgjøre Noget." Hvis Sagen skulde gaa for sig paa den Maade, saa maatte man virkelig hellere lade den blive afgjort ad rent privatretlig Vej og ikke ad den Vej, som nu engang er bestemt i § 9 og § 12.

Scholer: Ja, det er jo vanskeligt, naar man kommer ind paa dette Gebet, at diskutere med de Herrer Jurister, der for Næsten dog ikke synes at være enige. Den sidste ærede Taler og et andet æret juridisk Medlem for 5te Kreds (Drenbøll) vare saaledes ikke enige i deres Forstaaelse af den her omhandlede Bestemmelse. (Modsigelse.) Nei; det ærede Medlem for 5te Kreds erklærede selv før i sit Foredrag, at han ikke var ganske enig med den sidste ærede Taler. — Naar den sidste ærede Taler iøvrigt fremhævede, at Bedkommende jo kunde undskylde sig med: „Jeg vidste ikke, at Løivet var saa langt", saa vil jeg dertil sige, at, hvad der her kun er Spørgsmaal om, det er, om det kan godtgøres, at Manden selv har løivet sine Kreaturer, eller at han har befaleet sin Bogter at gjøre det, som det er slet; thi saa er det jo „forsættelig". Men der kan derimod indtræffe Tilfælde, og der indtræffer mange saadanne, hvor en Bogter enten af Skjodesløshed eller af Malice løiver Kreaturer ind paa Nabøens Grund, og i saadanne Tilfælde er det, at Udvalget mener, at der ikke bør være Tale om Straf

under en Politisag, men at Nabøen har Sikkerhed nok dertil, at han kan fordre Ufredsbøder og Skadeserstatning. Thi det er rigtigt, hvad den ærede 1ste Landsstingsmand for 9de Kreds (Rasmussen) bemærkede, at der vistnok ikke er nogen fredelig Jordbruger, der ønsker, at en Sag, der angaar en saa ringe Forseelse, idet Dvertrædelsen ikke er begaaet af Husbonden, men af hans Bogter, skal indfor Politiretten. Naar det ærede 6te kongevalgte Medlem (Ussing) mente, at det ikke vilde være Husbonden, men Bogteren, der skulde drages til Ansvar i saa Tilfælde, saa skal jeg ikke indlade mig paa at bedømme, hvorvidt det er Tilfældet, eller undersøge, om de Herrer Jurister kunne være enige dertil, at det kun er den, der selv har udført Gjerningen, der skal drages til Ansvar; men jeg vil blot paany fremhæve, at jeg i alt Fald maa anse det for at gjøre Lovforslagets Bestemmelse meget brugeligere og hensigtsmæssigere, at Ordet „forsættelig" kommer ind i § 9.

Drenbøll: Jeg vilde nødig drage det tidtberørte Punkt frem igjen, men da det ærede Medlem, der nu satte sig, paany kom frem dermed, maa jeg dog sige, at jeg ikke er ganske enig med det ærede 6te kongevalgte Medlem (Ussing), naar han før sagde, at i det Forhold, som vi her have omhandlet, kunde der ikke være Tale om at straffe Gieren af Kreaturet, men kun Gjerningsmanden eller Bogteren. Dette tror jeg ikke kan siges i sin Almindelighed, og dersom vi vilde slaa denne Grundsætning fast i Markfredsloven, vilde vi faae nogle besynderlige Bestemmelser ud af den. Jeg vil saaledes blot henvise til det næstsidste Stykke af § 11 — denne Paragraf hører vel ikke hjemme under det nu foreliggende Ufsnit, men jeg skal ogsaa kun tillade mig her at anføre dens Bestemmelse. Det hedder der: „Den, der løiver sine Husdyr paa det til en offentlig Vej hørende Terrain" osv. „straffes med Bøder eller Fængsel". Naar vi nu vilde admittere den